

In Memoriam

Andrej Čebotarev
(1954.–2018.)

U Zagrebu je 9. kolovoza 2018. preminuo Andrej Čebotarev, povjesničar, arhivist i arheolog, magistar informatike i arhivistike, koji je tijekom svoje karijere djelovao u Hrvatskom državnom arhivu i Hrvatskom institutu za povijest.

Andrej Čebotarev rođen je 3. srpnja 1954. u Zagrebu. Diplomirao je arheologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu te ondje stekao i magisterij informacijskih znanosti. Bio je zaposlen u Hrvatskom državnom arhivu od 1985. do 1991. godine, najprije kao mlađi arhivist, a nakon položenog stručnog ispita 1987. kao arhivist. Tijekom razdoblja 1987.-1988. radio je u arhivskoj čitaonici, u kojoj je bilo dragocjeno njegovo znanje engleskog i njemačkog jezika, ali je obavljao i druge poslove, vezane uz evidencije i statističku obradu podataka. Od ožujka 1988. do lipnja 1991. radio je u tadašnjem Odjelu za noviju arhivsku građu, a potom se zaposlio u Hrvatskom institutu za povijest. Ondje je ostao do 2005., stekavši titulu znanstvenog asistenta.

Već tijekom pripravištva u Arhivu Čebotarev je pokazao sklonost pisanju radova s područja arhivistike i pomoćnih povijesnih znanosti, što je tada rezultiralo objavom dvaju članaka o arhivima i o grbovima u poznatom školskom časopisu *Modra lasta*, a treći članak *Lovački dnevnik Stjepana grofa Erdödyja* objavljen je u *Jastrebarskim novinama*. S vremenom je počeo objavljivati i u *Arhivskom vjesniku*, gdje mu je objavljen rad *Građa za proučavanje upravnog sustava krajiških pukovnija (1746.-1873.) s posebnim obzirom na Ogulinsku krajišku pukovnicu br. 3 (1992.)*. Radove je nastavio objelodanjivati i nakon odlaska iz Arhiva, u časopisima *Povijesni prilozi*, *Časopis za suvremenu povijest*, *Glasilo grkokatoličke crkve sv.*

Ćirila i Metoda u Zagrebu i Nova prisutnost, a ujedno je objavljivao i popularne radove, feljtone bibliografske osvrte iz povijesti, arhivistike, pomoćnih povijesnih znanosti, teologije i kulture.

Dugogodišnjim suradnicima i prijateljima ostat će u sjećanju po svojoj mirnoći i erudiciji te širokom poznavanju povijesnih tema, od ruske suvremene povijesti, martologa, trgovaca robljem od 15. do 18. stoljeća pa do njemačkih obitelji u Hrvatskoj, Vlaha i Vojne krajine te povijesti hrvatskih ratnika kroz stoljeća. Ruskim udrugama i ruskoj manjini pomagao je i potkrepljivao povijesnim činjenicama njihove radove i projekte. Prilikom prošlogodišnjeg obilježavanja obljetnica Februarske i Oktobarske revolucije održao je i jedno od svojih posljednjih javnih predavanja Kako se danas gleda na revolucionarnu godinu 1917?, a angažirao se i na priređivanju izložbe Ruski emigranti u kontekstu razvoja hrvatske znanosti i kulture, koja je 2017. otvorena u HDA, a još u ožujku ove godine Čebotarev ju je predstavio u Državnom arhivu u Zadru. U znanstvenim radovima, ali i tijekom stručnih i popularnih predavanja, pa i rasprava u krugu prijatelja, kadšto po potrebi i polemičnih, upravo su konciznost i jednostavnost, ali i odsustvo patetičnosti i fraza bile odlike Čebotarevljeva stila. Golemo znanje tog istraživača hrvatske i ruske povijesti ostalo je ipak na kraju nedovoljno iskorišteno, a ozbiljnije vrednovanje historiografskih, publicističkih i ostalih stručnih dosega Andreja Čebotareva ostaje zadatkom budućih generacija.

Osim stručne djelatnosti, Andrej Čebotarev bio je dugogodišnji aktivni član Udruge za predstavljanje kulturne baštine ruskoga govornog područja Vernisaž te je godinama pjevao u mješovitom zboru pravoslavnog hrama Preobraženja Gospodnjeg u Zagrebu.

Nadežda Baranovski

Marijan Bosnar